

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XII. Aliqua proponuntur signa, è quibus colligatur, vtrum quis sua pure agat propter Deum, an vero seipsum in iis quærat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

per Ignatium perfecto gauisus sit & latatus, quam si suis auspiciis Societas fuisset excitata. Nihil quippe in hoc ipso aliud desiderabat, quam puram Dei gloriam & animarum salutem. Quod qui faciunt, illi boni & fideles sunt Dei ministri, qui, ut ait Paulus, *non quarunt quas suasunt, sed qua Iesu Christi*. Verus quippe Dei seruus tam sincere vnam Dei gloriam & honorem, & animarum salutem desiderare debet, ut cum hæc per alios peragi volet Deus, tam ipse gaudeat & contentus sit, quam si opera & auspiciis suis fierent. Vnde bonum id nonnullorum Dei seruorum fructus spiritualis & conuersionis animarum percupidorum exercitium est. sic Deum rogare, Vtinam Domine hic ad te conuertatur, hæc anima ad obsequium tuum transeat, vtinam fructus aliquis edatur, & quidem eius opera, quem ad hoc ipse applicare dignaberis! Ego enim nihil omnino mihi cupio ascribi. Hoc scilicet est in veritate & sinceritate ambulare, ut non nostrum honorem & æstimationem, sed maiorem Dei gloriam & honorem quæramus.

Idem & de spirituali tum nostro, tum fratrum nostrorum profectu dicendum est. Dum enim quis fratrem magis magisque in Spiritu proficere, & in virtutum studio quotidie progredi, se vero in extremis hære videt, & propterea contristatur, & animo deijcitur, is pure maiorem Dei gloriam non quarit. Nam etsi verus Dei seruus ex intimi cordis penetralibus dolere debeat, quod Deo tantum non seruiat, quantum aut deberet aut posset, inde tamen non sequitur eum, si videat alium magis quam se proficere, propterea contristari aut animo deijci debere; at potius quædam animæ eius dolenti & afflictæ quod Deo adeo negligenter seruiat, alleuiatio & solatium esse debet, quod videat, quamuis ipse præ negligentia non faciat quod debet, non deesse alios, qui quod ipse facere desiderat, abunde præstent, Deum & glorificando & seruendo. Hæc porro quæ nonnullos occupat tristitia & pusillanimitas,

ex amore proprio aut ex aliqua superbia, aut latente quadam inuidia enascitur: Si quis enim serio maiorem Dei honorem & gloriam quarit, & propter eam ei seruire cupit, certum est magnam ei lætitiæ & gaudii occasionem fore, cum alios in virtutum & perfectionis studio multum & continuo progredi cerneret, etsi ipse alia ex parte doleat & erubescat, quod tanto feruore & zelo obsequio eius se non dedit.

Secundo, quando ita suum Religiosus officium imperataque à superioribus exequitur, ut non curet vtrum hoc sibi vel aliud præcipiatur; huic officio applicetur, an alii, sed tam hoc quam illud sibi complaceat, euidens id argumentum est, pure propter Deum sua ipsum exequi. Propterea namque hanc æqualitatem & indifferentiam omnibus in rebus habere studet, quod vnam Dei implere voluntatem satagat, nec in exteriori operum materia sistat. Si autem tam libenter humilia ac laboriosa ministeria non obeat, quam honorifica & aspera, signum euidens id est, ipsum non pure propter Deum id facere, sed seipsum, & consolationem & commoda propria in eo sectari. Vnde præclare vir ille pius: *Si desiderii tui causa esset Deus, gauderes, quo is cumque demum modo id ordinaret.*

Tertio, signum est non sincere propter Deum, sed ob respectus aliquos humanos Religiosum sua agere, quando ea quæ agit, & labore omnem suum à superiore vult comprobari, rataque haberi ut is nimirum, vel aperte dicat, bene eum suo functum esse officio, aut signo saltem aliquo ac nutu illud sibi placere significet; & si nihil horum adfuerit, animum despondet & abiicit. Si autem pure tua propter Deum ageres, parum hæc inania curares, imo ne quidem ea intueri sustineres: sed potius confundi & erubescere deberes, quando quid tibi superior ostendit, tibi persuadens, eum propter imperfectionem & infirmitatem tuam taliter tibi condescendere; necnon de te ipso conqueri ac dicere, Ah miserum & infortu-

infortunatum me. qui tam in virtute sum debilis & flaccidus, vt his me necesse sit adimniculis animari & suffulciri!

Pratum spirituale.

Abbas Ioannes iunior Thebæus, Abbatibus Ammonis discipulus, vt in Prato spiritali traditur, duodecim ipsis annis cuidam de veteribus illis Patribus ægrotanti seruiuit: qui etsi opus suum sedulo & nauiter exequeretur, quotidieque in gentem laborem susciperet, nullo tamen est blando aut suauiter a sene verbo compellatus, sed semper asperius habitus. Ergo cum iam senex ad vitæ extrema redactus esset, & multos eremitas, qui se inuiserant, circumstantes sibi cerneret, humilem ac patientem discipulum suum ad se euocat, eumque manu apprehendens tertio ait, Dominus maneat tecum, Dominus maneat tecum, Dominus maneat tecum; ac Patribus ipsum de meliore nota commendans, atque in filium tradens dixit, Non est hic homo, sed Angelus; quia etsi toto illo duodecennio, quo mihi ægrotanti seruiuit: nullum vnquam ex me amicum verbum acceperit, nihilominus semper mihi & libentissime & diligentissime seruiuit.

CAPVT XIII.

Quomodo in rectitudine & puritate intentionis crescere & proficere debeamus.

BEATVS Pater noster Ignatius singulari quadam ratione ac particularius nobis declarat, quomodo in hac intentionis rectitudine & puritate semper magis magisque proficere & vterius progredi debeamus: Omnes, inquit, rectam habere intentionem studeant, non solum circa viam suam statum, verum etiam circa res particulares omnes id semper in eis sincere spectantes, vt seruiant & placeant diuinae bonitati propter seipsam, & propter caritatem, & eximia beneficia quibus prouenit nos potius, quam ob timorem poenarum, vel spem premiorum, quamuis hinc etiam in-

uari debeant. Multi sunt Dei quærendi & seruiendi modi. Seruire Deo metu poenarum, est Deum quærere, & quidem bonum; quia seruilis timor bonus est & Dei donum: vnde ipsum etiam à Deo Propheta postulabat, *Confige timore tuo carnes meas.* Si quis sic diceret, aut animo cogitaret, si non esset infernus, aut si castigari non metuerem, Deum offenderem; hunc Theologi timorem malum & peccatum esse docent: ex hoc enim colligas mala eum voluntatis esse. At timore poenarum & mortis, & rigidi iudicii Deo seruire, & à peccando abstinere, laudabile est & salutare. Idcirco etiam sæpe nobis hæc sacra Scriptura ab oculis ponit & comminatur.

Pf. 118. 129.

Timor Dei malus.

Timor seruili bonus.

Secundo, Deo seruire ob præmium gloriæ quam speramus, est etiam Deum quærere, & bonum, atque etiam melius quam primum. Melius quippe est suam agere spe præmii & gloriæ, quam supplicii infernalis metu. Atque ita Moylen fecisse testatur Apostolus: *Fide Moyses grandis factus negauit se esse filium filie Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei, quam temporalis peccati habere iucunditatem; maiores diuitias æstimans thesauro Ægyptiorum improprium Christi aspicebat enim in remunerationem.* Et Psalmographus de se aiebat, *Inclinaui cor meum Domine ad faciendas iustificationes tuas in æternum, propter retributionem, quam promissisti.*

2. Melior Mercenarij spes.

Hebr. 11. 24.

Pf. 118. 117.

Omnia hæc bona sunt, vnde his etiam iuuari nos oportet, sed vterius etiam progredi B. P. N. vult, animum sublimius efferre, & ad altiora aspirare. *Emulami charismata meliora, & adhuc excellentiorem viam vobis demonstro.* Satis namque illi non est, vt Deo qualitercumque seruiamus & quæramus, sed alium multo excellentiorem & sublimiorem modum nobis ostendit: Vult vtique nos Deo seruire & quærere propter Deum, pure, propter seipsum, propter infinitam eius bonitatem, eo quod sit is qui est: qui summus & eminentissimus est gradus.

1. Cor. 12. 31.

3. Optimus amor filialis.